

ת"פ 39477/09/15 - מדינת ישראל נגד עבד אלרחמן הדרה

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

ת"פ 39477-09-15 מדינת ישראל נ' הדרה (עציר) 17 מאי 2016

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יעל איגרא

המאשימה

נגד

עבד אלרחמן הדרה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ואסים דראושה

הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 21, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירות של יידוי או ירי של אבן, או חפץ אחר, לעבר כלי תחבורה, בניגוד לסעיף 332א(ב) לחוק העונשין, והתפרעות, בניגוד לסעיף 152 לאותו חוק.

הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש, והצדדים טענו לעונש באופן חופשי. הואיל והנאשם היה מתחת לגיל 21 בעת ביצוע העבירה, הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן.

בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן, במהלך סיור שגרתי בשכונת א-טור, נסעו שוטרי מג"ב בג'יפ משטירי, ובמהלך נסיעתם, נזרקו לעבר הג'יפ מספר בקבוקי תבערה ואבנים, על ידי חבורה של כ-4 רעולי פנים, שזהותם אינה ידועה למאשימה.

הנאשם, שהיה באותה עת סמוך למקום בו נפגע הג'יפ, שמע את קולות הנפץ, חזר לביתו ולקח רעלה, וזאת על מנת לקחת חלק במעשי החבלה.

בהמשך כתב האישום נטען, כי לאחר שנזרקו בקבוקי התבערה לעבר הג'יפ, אחד מבקבוקי התבערה פגע במכסה המנוע והחל לבעור. שוטרים ניסו לעצור את מידי בקבוקי התבערה, אך בשלב זה הגיעו למקום בין 25 ל-30 מתפרעים נוספים, חלקם רעולי פנים, שיידו אף הם אבנים לעבר הג'יפ. הנאשם הודה, כי בהיותו רעול פנים, הוא היה חלק מאותם מתפרעים ויידה לעבר הג'יפ בין 5 ל-6 אבנים שפגעו בחלונות הג'יפ ובמכסה המנוע.

בהמשך כתב האישום נטען, כי בשלב כלשהו של נסיעת הג'יפ, הגיעו השוטרים לסמטה צרה שבה לא יכלו להמשיך בנסיעה, ונאלצו להסתובב, אך במהלך הנסיעה אחורנית, נזרקו לעבר הג'יפ, על ידי חבורת המתפרעים, 3 בקבוקי

תבערה נוספים, ואחד מהם פגע במכסה המנוע והתלקח. בעקבות התלקחות הג'יפ, אפף עשן רב את הג'יפ וארבעת שוטרי משמר הגבול נאלצו לצאת מהג'יפ, להזעיק תגבורת ולהימלט מהג'יפ, תוך שהם מוקפים בהמון מידי אבנים שזורק לעברם אבנים. אחד השוטרים נאלץ לירות באוויר על מנת להפסיק את ידוי האבנים.

כאמור, הודה הנאשם, כי במעשיו יידה או ירה אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה, במטרה לפגוע בנוסע, או במי שנמצא בקרבה, וכן יידה או ירה אבן לעבר כלי רכב משטרה במטרה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק, או להכשילו בכך.

שירות המבחן ציין, כי הנאשם הינו הבן הבכור במשפחה המונה הורים וארבעה אחים ואחיות, וכי עובר למעצרו, עבד במטבח בבית החולים "שערי צדק".

אשר להערכת הסיכון להישנות עבירות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי התרשם מצעיר בעל מאפייני אישיות דלים, כאשר זהותו אינה מגובשת, וכי הנאשם מתייחס באופן ממזער ומצמצם לעבירה, למשמעותה ולהשלכותיה. כמו כן, ציין שירות המבחן, כי התרשם שהנאשם משדר חוסר אמינות והעריך, כי הסיכון להישנות עבירה הינו "**בינוני-גבוה**". כמו כן, ציין שירות המבחן, כי הנאשם שלל צורך בקבלת טיפול.

אשר להמלצה, ציין שירות המבחן, כי התרשם מהיעדר תובנה למשמעות התנהגותו והשלכותיה החברתיות והאישיות, ובהיעדר כל חיבור מצד הנאשם לצורך טיפולי, אין הוא יכול לבוא בהמלצה שיכולה להפחית מרמת הסיכון הקיימת להישנות העבירה.

התביעה ביקשה לקבוע מתחם עונש שנע בין 4 ל-7 שנות מאסר ולמקם את הנאשם "**במחצית התחתונה של המתחם**". כמו כן, דרשה התביעה להטיל על הנאשם קנס ופיצוי לשוטרים שנפגעו.

במתן גזר דין זה, נצעד במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

אין מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הינו ביטחון הציבור, שלמות גופם של השוטרים ושמירה על הסדר הציבורי. מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע הייתה גדולה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, התביעה הציגה מספר גזרי דין בהם הוטלו עונשי מאסר, חלקם אף לתקופות ממושכות בגין עבירות של ידוי בקבוקי תבערה, ו/או ידוי אבנים.

בע"פ 2432/15, **חליל עיסא נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 2.7.15), אישר בית המשפט העליון עונש מאסר לתקופה של 16 חודש, על בגיר שיידה מספר אבנים לעבר מכוניות שנסעו בכביש ירושלים-מעלה אדומים. ב"כ הנאשם טען, כי בערעור זה, אישר בית המשפט העליון מתחם עונש הולם שנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, וכי אין מקום

במקרה דנן לקבוע מתחם עונש חמור יותר.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אמנם הנאשם לא השתתף בתכנון המוקדם, אך הוא הצטרף לאירוע בשלב מאוחר יותר, לאחר שחזר לביתו ונטל רעלה אשר כיסתה את פניו בעת ביצוע העבירה, ולפיכך ניתן לומר, כי קיים תכנון מסוים גם מצד הנאשם לביצוע העבירה.

מבחינת חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה - הנאשם נטל חלק ביחד עם מתפרעים אחרים, אשר חלקם ביצעו עבירות חמורות יותר (יידוי בקבוקי תבערה), אך הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה היה עלול להיות חמור הרבה יותר מהנזק שנגרם בפועל.

עבירות מסוג זה, מתבצעות בדרך כלל מסיבות אידיאולוגיות, מתוך מטרה לפגוע ביהודים ובכוחות הביטחון.

מעיון בכתב האישום עולה, כי אך בנס לא נפגעו שוטרי משמר הגבול, אשר נאלצו לצאת מהג'יפ הבוטר למול המון מיידי אבנים.

התביעה ציינה את העלייה בכמות האירועים של יידוי אבנים לאחרונה, ואת תיקוני החקיקה אשר נועדו להחמיר בענישה, כדי למגר את התופעה החמורה, בין היתר, על ידי קביעת עונשי מינימום, אך, גם התביעה הסכימה, כי תיקוני החקיקה אינם חלים במקרה דנן.

בית משפט זה נתקל מדי יום בעבירות של יידוי אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון, ואני מודע לצורך בהחמרה בענישה. מאידך, ידוע, כי אין זה נהוג לעלות את רף הענישה באופן דרסטי, אלא, בדרך כלל, יש לעשות זאת בהדרגה.

המחוקק קבע בגין העבירה העיקרית בה הורשע הנאשם, עונש מאסר של 20 שנה, וכפי שצוין בע"פ 2432/15 הנ"ל, בית המשפט העליון עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות, ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת, אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר ממשיים. אין צריך לומר, כי פוטנציאל הנזק הטמון ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות הינו גדול, גם כאשר לא נגרם נזק בפועל, וכי עובדה זו אינה גורעת מחומרת המעשה עצמו, שכן השלכת אבנים עלולה לגרום לתוצאות הרוג אסון.

בע"פ 255/88, פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 575, בעמ' 577, נקבע כדלקמן:

"למען ישמעו המערער עצמו ובראש ובראשונה עבריינים בכוח, ולא יזידון עוד. הטענה שלא נגרם נזק בטלה היא ומשוללת כל יסוד. רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבנים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק, לבין זריקת אבנים העלולה להביא לקטילת חיי אדם, במיוחד בהביאנו בחשבון שמדובר בזריקת אבנים על כלי רכב תוך כדי נסיעתם".

לאחרונה, בע"פ 7517/15, **מדינת ישראל נ' עביד ואח'** (מיום 9.3.16), החמיר בית המשפט העליון בעונשי מאסר שהוטלו על ארבעה נאשמים, אשר קשרו קשר ליידות אבנים ובקבוקי תבערה לעבר מטרות ישראליות-יהודיות בהר הצופים ובגבעה הצרפתית.

אמנם בערעור זה דובר בעבירות חמורות יותר, אך ראויים לציטוט דבריו של כב' השופט נ' סולברג כדלקמן:

"למותר לציין את החומרה הרבה, את המסוכנות - סכנת נפשות פשוטו כמשמעו - ואת הצורך להרתיע את המשיבים ואחרים שכמותם. ההסלמה מדאיגה, ויש להעניש ביד קשה כדי לעשות לשירות התופעה. ברי, כי מדובר ברקע אידיאולוגי-לאומני-גזעני, והרי זה שיקול חשוב בשיקולי הענישה".

בנסיבות אלה, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בתוך מתחם העונש ההולם), אני מתחשב בגילו של הנאשם, ובהודאתו. מן הראוי לציין, כי הודאת הנאשם ניתנה לאחר שנשמעו ראיות במשפט הזוטא.

כמו כן, אני מתחשב בהיעדר עבר פלילי, בכך שמדובר במאסר ראשון ובאמור בתסקיר שירות המבחן.

בשים לב לכך, ולאחר ששמעתי דבריהם של ב"כ התביעה וב"כ הנאשם, ועיינתי בתסקיר שירות המבחן, מוטל בזה על הנאשם עונש כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 24 חודש החל מיום מעצרו, דהיינו - 6.9.15.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרור על עבירה של יידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה, או התפרעות, ויורשע עלייה.

ג. כמו כן, אני מחייב את הנאשם לפצות כל אחד מארבעת שוטרי מג"ב הנזכרים בסעיף 1 לעובדות כתב האישום המתוקן, בסך של 1,000 ₪. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו למתלוננים לפי פרטים שתמסור התביעה.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ו, 17 מאי 2016, במעמד הצדדים.